

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. P.**
st. přísl. X
trvale bytem X
t. č. pobytem v ČR na adrese: X

zastoupen **Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem**
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 16. 7. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2021, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 30. 11. 2020, č. j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie, která byla stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Dne 9. 6. 2020 v 9:00 hod. se žalobce dostavil k prvostupňovému orgánu k řešení své pobytové situace na území. V této souvislosti předložil cestování pas Ukrajiny opatřený biometrickými prvky č. X, podle kterého byl spolehlivě ztotožněn. Lustrací žalobce v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že nemá žádné platné vízum nebo oprávnění k pobytu. Na základě těchto skutečností vzniklo podezření, že se žalobce nejméně od 9. 6. 2020 zdržuje na území bez víza či platného povolení k pobytu. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu v době ode dne 19. 12. 2018 do dne 9. 6. 2020, tedy celkem 539 dnů, protože byly dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, resp. pro uložení správního vyhoštění.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu. Dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. K jednotlivým námitkám žalobce pak žalovaná doplnila, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, ale vyjadřuje zájem státu, aby se na jeho území dotčený cizinec nezdržoval. Při naplnění zákonných podmínek je tak povinností příslušného orgánu veřejné moci uložit správní vyhoštění a stanovit dobu, po kterou nemůže cizinec vstoupit na území členských států EU.
5. Podle žalované se prvostupňový orgán zabýval tím, zda nebude mít nucené vycestování z území za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. zda nejsou v jeho případě dány jiné překážky vycestování. K tomu žalovaná doplnila, že žalobce žije v České republice spolu se svoji manželkou a nezletilou dcerou, které mají povolení k trvalému pobytu. Jedná se o státní příslušníky Ukrajiny. Žalovaná poté zdůraznila, že nucené vycestování z území vždy představuje určitý zásah

do soukromého a rodinného života cizince, což není překážkou uložení správního vyhoštění, pakliže je tento zásah přiměřený. Vydáním napadeného rozhodnutí nedojde k nenávratnému zpřetrhání rodinných vazeb žalobce, neboť se může na výchově své dcery přechodně podílet také na dálku. Správní vyhoštění navíc bylo uloženo pouze na dobu šesti měsíců, což je přiměřené, a to také s ohledem na dobu trvání neoprávněného pobytu žalobce (539 dnů). Kromě toho není žádná překážka v tom, aby se žalobcem vycestovala rovněž jeho manželka a dcera.

6. Žalovaná dále nepřisvědčila tvrzení žalobce, že lze jeho neoprávněný pobyt omluvit tím, že měl na základě podané žaloby a následně kasační stížnosti proti rozhodnutí, kterým pozbyl povolení k pobytu, za to, že na území pobývá oprávněně. Na tomto závěru nemůže podle žalované nic změnit ani související tvrzení žalobce, že mu měl tehdejší právní zástupce sdělit, že jeho pobyt je po dobu soudního řízení oprávněný. Jak bylo ve správním řízení zjištěno, v dané věci nebylo přiznání odkladného účinku navrhováno, přičemž žaloba nemá odkladný účinek ze zákona. Žalovaný se proto odkázal na závěry prvostupňového orgánu, přičemž doplnil, že je to právě žalobce, který je v kontextu zásady „neznalost zákona neomlouvá“ povinen zjistit si a dodržovat všechny potřebné náležitosti k pobytu na území. V daném případě proto byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.

III. Žaloba

7. V žalobě žalobce předně uvedl, že na území České republiky v minulosti pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dané pobytové oprávnění nicméně pozbyl z důvodu nedoložení množství finančních prostředků. V dané věci byl žalobce jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem, zastoupen advokátem. Z toho důvodu žalobce informace o průběhu daných řízení získával pouze zprostředkovaně, přičemž mu nebyla dlouhá doba řízení nijak podezřelá, a to vlivem následného podání žaloby a kasační stížnosti.
8. Podle názoru žalobce mu nelze klást k tíži, pokud na území pobýval na základě mylné představy o oprávněnosti pobytu, pakliže byl o této skutečnosti utvrzován ze strany svého právního zástupce. Ačkoliv žalobce nijak nezpochybňuje neoprávněnost svého pobytu, zdůrazňuje, že svoji pobytovou situaci začal řešit bezprostředně poté, co se o dané okolnosti dozvěděl.
9. K tomu žalobce doplnil, že na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou manželkou a nezletilou dcerou. Proto mělo být řádně posouzeno, zda nebude mít nucené vycestování z území za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, včetně ohrožení nejlepšího zájmu dítěte. Správní orgány měly navíc zohlednit výše uvedenou okolnost, že neoprávněný pobyt žalobce nebyl úmyslný, což neučinily, resp. jeho tvrzení ani spolehlivě nevyvrátily. Závěrem žalobce připomněl, že správní vyhoštění nemá sloužit jako nástroj k potrestání cizince, neboť je jeho účelem ochrana veřejného pořádku, který nebude setrváním žalobce na území ohrožen.
10. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

11. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že uplatněné žalobní námitky v zásadě korespondují s těmi, které byly uplatněny ve správním řízení, pročez se žalovaná ve zbytku odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Krajskému soudu poté navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

V. Řízení před krajským soudem

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
13. Krajský soud v průběhu řízení vyžádal od žalované správní spis prvostupňového orgánu a žalované. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam ze dne 9. 6. 2020, výsledky lustrace žalobce, jeho manželky (Y. P.) a dcery (A. P., nar. X) v cizineckém informačním systému a kopie cestovního dokladu Ukrajiny č. X. Kromě toho byly do správního spisu založeny následující dokumenty: žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 9. 2018, č. j. X; kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2019, č. j. 29 A 189/2018-36 (dále též „související rozsudek KS“); návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 15. 11. 2018, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 1 Azs 57/2020-17 (dále též „usnesení NSS“);
14. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 9. 6. 2020 vyplývá, že žalobce se dostavil na příslušné oddělení PČR spolu s právním zástupcem, a to za účelem řešení své pobytové situace. V této souvislosti žalobce předně uvedl, že v minulosti pozbyl oprávnění k pobytu, přičemž se dotčenému rozhodnutí bránil jak ve správním řízení, tak podáním žaloby ve správním soudnictví. Za tímto účelem byl právně zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem, který mu oznámil, že se nemusí ničeho obávat a má počkat, než bude o žalobě rozhodnuto. Následně se však žalobce nemohl s Mgr. Strnadem zkontaktovat. Proto se se obrátil na jiného advokáta, Mgr. Pěnkou, který za něj podal kasační stížnost, přičemž mu sdělil, že může na území pobývat, než bude ve věci rozhodnuto.
15. K dotazům správního orgánu dále žalobce mimo jiné uvedl, že v České republice žije se svoji manželkou a dcerou, o kterou se stará. Na příslušné oddělení PČR se dostavil poté, co se dozvěděl o odmítnutí kasační stížnosti ve věci pozbytí povolení k pobytu. Na české území žalobce přicestoval v roce 2016, a to za účelem sloučení rodiny. Je si vědom toho, že v době podání výpovědi pobývá na území neoprávněně, neboť nedisponuje žádným vízem či povolením k pobytu. Naopak si žalobce není vědom toho, že na území pobýval neoprávněně rovněž od 20. 9. 2018 do 9. 6. 2020, protože měl za to, že je v tomto ohledu postačující podání žaloby a následně kasační stížnosti. Na Ukrajině žije matka a bratr žalobce, se kterými je v telefonickém kontaktu.
16. Součástí spisové dokumentace je dále sdělení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2020, ke kterému byla přiložena kopie souvisejícího rozsudku KS. Z daného sdělení vyplývá, že s podáním žaloby nebyl spojen návrh na přiznání odkladného účinku. Kromě toho prvostupňový orgán do správního spisu založil sdělení Ministerstva vnitra ze dne 17. 6.

2020, ke kterému byla doložena kopie rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 9. 2018, č. j. X (dále jen „související rozhodnutí Komise“), kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 8. 2017, č. j. X (dále jen „související rozhodnutí MV ČR“), a kopie výše uvedených soudních rozhodnutí.

17. Na základě výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k jejich obsahu bylo prvostupňovému orgánu doručeno písemné vyjádření žalobce ze dne 13. 10. 2020. Následně došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobce prostřednictvím své právního zástupce odvolal. Prvostupňový orgán poté postoupil odvolání žalované, která vydala napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.
18. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo za účasti žalobce i jeho zástupce a v omluvené neúčasti zástupce žalované dne 16. 9. 2021. Při jednání krajský soud označil předmět řízení a skutkové důvody pro udělení správního vyhoštění a poté vyslechl přednes žaloby podaný zástupcem žalobce a osobní vyjádření žalobce samotného. Ten k věci uvedl, že je mu líto, že došlo k neoprávněnému pobytu na území ČR, a požádal soud o prominutí nepodání návrhu na odkladný účinek v související pobytové věci vedené a rozhodnuté u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 189/2018. Dále soud konstatoval obsah soudního a správního spisu, k němuž žalobce ani jeho zástupce neměly další vyjádření. Zástupce žalobce předložil poté jako návrh listinného důkazu návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 189/2018 ze dne 15. 11. 2018, který však je založen též ve správním spisu prvostupňového orgánu. Zástupce žalobce k tomu sám uvedl, že tento návrh nebyl doručen zdejšímu soudu, ale žalobce ho měl k dispozici. Proto jím soud důkaz neprováděl. Jelikož další důkazní návrhy nebyly vzneseny, soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů přikročil k přerušení jednání za účelem vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Krajský soud předně uvádí, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nezpochybnil rozhodnou skutkovou okolnost spočívající v tom, že na území České republiky pobýval v období od 19. 12. 2018 do 9. 6. 2020 neoprávněně, protože nedisponoval vízem ani povolením k pobytu. Stejně tak žalobce nerozporoval skutečnost, že žaloba podaná v souvisejícím řízení ve věci pozbytí povolení k pobytu neměla ze zákona odkladný účinek a o jeho přiznání nebylo požádáno, což ostatně koresponduje se sdělením příslušného soudu, které bylo do správního spisu založeno. Odkladný účinek nebyl přiznán ani následně podané kasační stížnosti, která byla dotčeným usnesením NSS odmítnuta.
22. Naopak žalobce namítal, že správní orgány dostatečně nezohlednily okolnost, že si nelegálnosti svého pobytu nebyl vědom, protože jednal na základě informací

poskytnutých od právních zástupců, kteří ho v souvisejícím správním a následně soudním řízení (ve věci pozbytí povolení k dlouhodobému pobytu) zastupovali. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že případné vycestování bude mít pro něj za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, včetně ohrožení nejlepšího zájmu jeho nezletilého dítěte.

23. V tomto ohledu musí krajský soud přisvědčit žalovanému v tom, že příslušný správní orgán je v zásadě povinen uložit správní vyhoštění cizinci, pakliže jsou naplněny zákonné podmínky, jak lze ostatně dovodit z jazykového výkladu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
24. Zákon tedy nesvěřuje správnímu orgánu diskreci ohledně toho, zda bude správní vyhoštění uloženo či nikoliv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, a ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V tomto směru není rozhodné, zda žalobce o neoprávněnosti svého pobytu věděl či nikoliv, ani to, že v předmětné věci se vši pravděpodobností skutečně byl žalobce uveden v omyl o právním statusu svého pobytu na území svým tehdejším právním zástupcem. Tato okolnost sice může být relevantní ve vztahu k úvahám o stanovení doby, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, ale nemá vliv na samotné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.
25. V této souvislosti lze podpůrně vycházet z povahy institutu správního vyhoštění, které není ve své podstatě trestem, ale pouze pobytovým opatřením svého druhu, jehož účelem je zajistit, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci splňující zákonem stanovené podmínky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z toho důvodu nemusí úvahy správní orgánů zahrnovat posouzení subjektivní stránky jednání cizince, jako je tomu v případě jednotlivých druhů sankčního postihu. Ze stejných východisek vycházely rovněž správní orgány, když zdůraznily, že je povinností cizince, aby si zajistil či ověřil splnění všech zákonných podmínek pobytu na území (např. dotazem u příslušných orgánů).
26. Co se pak týče tvrzení žalobce, že byl o oprávněnosti svého pobytu přesvědčen na základě informací poskytnutých od právních zástupců v souvisejícím správním a soudním řízení, nejedná se o okolnost, která by uložení správního vyhoštění znemožnila, jakkoliv lze situaci žalobce lidsky zcela rozumět. Předně je nutné vycházet z toho, že je primárně záležitostí žalobce, jakého si v řízení zvolí právního zástupce, popř. jak si s ním dohodne vzájemnou komunikaci ohledně průběhu řízení a jeho výsledku. Pakliže žalobce nebyl s přístupem svého právního zástupce spokojen, nic mu nebránilo plnou moc vypovědět a nechat se zastoupit jiným advokátem, což ostatně pro účely řízení o kasační stížnosti učinil a později pro účely předmětné žaloby rovněž tak.

27. Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje, že také advokát (profesionál) se může z nevědomosti či nezodpovědnosti dopustit pochybení, které jeho klienta poškodí. Z vlastní rozhodovací činnosti je ostatně zdejšímu soudu známo, že přesvědčení o odkladném účinku žaloby v rozporu se skutečným stavem bylo argumentováno rovněž v jiném řízení ve věci správního vyhoštění, a to ve vazbě na komunikaci se stejným advokátem, který žalobce v souvisejícím správním a soudním řízení zastupoval (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2020, č. j. 33 A 46/2020 - 49).
28. Je však nutné zdůraznit, že právní zástupce činí v řízení úkony za zastoupeného, a to se všemi procesními důsledky. Za předpokladu, že by se skutečně jednalo o advokáta, který zájmy svého klienta s potřebnou odborností a péčí nehájí, lze danou situaci řešit již uvedeným vypovězením plné moci či případným uplatněním stížnosti u příslušné stavovské organizace (Česká advokátní komora). Nejedná se však o důvod k tomu, aby bylo od neoprávněnosti pobytu žalobce, který si byl probíhajícími řízení nepochybně vědom, zcela odhlédnuto. Správní orgány také uložily správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, tedy při spodní hranici stanovené zákonem, a to přesto, že žalobce na území neoprávněně pobýval zhruba 1,5 roku. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o adekvátní zohlednění postupu žalobce, který se dobrovolně dostavil na příslušné oddělení PČR, aby svoji pobytovou situaci vyřešil.
29. Co se pak týče namítaného zásahu do soukromého a rodinného života, krajský soud v souladu se závěry správních orgánů připomíná, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Z hlediska možnosti jeho uložení je nicméně podstatné, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22).
30. Z protokolu o výsledku účastníka řízení a dalších podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že žalobce žije v České republice od roku 2016 ve společné domácnosti se svoji manželkou a pětiletou dcerou, které jsou státními občany Ukrajiny a disponují oprávněním k trvalému pobytu. Na Ukrajině žije matka a bratr žalobce, se kterými je v telefonickém kontaktu. Je tedy zřejmé, že v případě návratu do vlasti nebude žalobce, který je zdravou osobou v produktivním věku, zcela bezprizorní či bez jakýchkoliv sociálních vazeb.
31. Krajský soud poté nezpochybňuje skutečnost, že nucené vycestování žalobce a dočasné omezení vstupu na území států Evropské unie bude pro něj a jeho rodinu zatěžující, a to zejména s ohledem na věk nezletilé dcery. Na druhou stranu je nutné přisvědčit žalované v tom, že nelze opomenout ani kolidující veřejný zájem, včetně poměrně krátké doby, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo (6 měsíců). Jak již bylo uvedeno, manželka a dcera žalobce mají ukrajinské státní občanství, což jim umožňuje, aby se žalobcem vycestovali, popř. ho v zemi původu pravidelně navštěvovali do doby, než uplyne doba uloženého správního vyhoštění. Dceři žalobce ji nyní pět let, tudíž jejímu vycestování s otcem nebrání ani její věk. Z toho důvodu dospěl zdejší soud k závěru, že vydání napadeného rozhodnutí nemá za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to ani při zohlednění nejlepšího zájmu jeho dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

32. Pokud žalobce až při jednání argumentoval nepříznivou epidemiologickou situací na Ukrajině v důsledku šíření nemoci Covid-19, krajský soud odkazuje na to, že podmínky šíření Covid-19 v Evropě se neustále mění a spolu s tím se mění i opatření regulující migraci a cestování do jednotlivých států. Tyto okolnosti však nemohou vyloučit samotné uložení správního vyhoštění, mohou mít však vliv na jeho případnou realizaci, tzn. vycestování cizince.

VIII. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. září 2021

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

